

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Mayıs 2022

Sayı: 281

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Patronlar, iktidar eliyle kitlelere karşı
sınıf mücadelesi sürdürüyor
Ekonomik krizden tek çıkış yolu sınıf
mücadelesidir**

Daha önceki ekonomik krizleri yaşayanların bile “böylesini yaşamadık” diyerek tepki gösterdiği ağır bir ekonomik kriz yaşıyoruz. İşçi sınıfı, emekliler, sabit gelire yaşayan herkes her ay daha da zorlaşan geçim derdi ve belirsizlik içinde. İhtiyaçtan kısıntı yapmak, bazı şeyleri satın almamak, bazı ihtiyaçları ertelemek hiç işe yaramıyor. Çünkü bir kaç hafta, hatta günler sonrası bile belirsiz. Hatta yazın daha kötü olacağı söyleniyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Kitleler, ucuz market kapılarında, halk ekmek önlerinde, indirimlerde, soğukta veya yağmur altında, küçük çocuklarıyla sıra bekleyen kadınlar dahil, küçük bir azınlık dışında neredeyse herkes çaresizlik duygusu yaşıyor ve öfke içinde. Elbette haklılar.

AKP ve Erdoğan, ülkeyi uçurmak için oy istedi, verdiler. Demokrasi getireceğiz diyerek tüm muhalifleri ezerken bile desteklediler. Ülke güvenliği için denilerek Kürtlere, Suriye'ye savaş verildi, tepki gösterilmedi. Sonuçta iktidar, bunca desteği ağır bir krizle düğümledi. Yine de utanmadan "biz çözeceğiz" demekten geri kalmıyorlar.

Böyle söylemek zorunda Erdoğan, çünkü kitlelerin uzaklaşmasını durduramazsa, onu bugüne kadar desteğiyle iktidarda tutan ve karşılık olarak kasalarını şişirdiği, başta beşli çete olmak üzere büyük patronlar desteğini çeker. O zaman Erdoğan fazla dayanamaz.

Her gün pembe tarifler yapan medyanın tam tersine döndüğünü; bu iktidar giderse ihale alamayız işsiz kalırsınız diye işçinin gözünü korkutanların tam tersine konuştuğunu, çalışanın hakkını ödemeyen taşeronların devlet işçiye oyala dedi diye açıklama yaptığını düşünün. Erdoğan'ın tek hedefi var, iktidarda kalacağına patronları ikna etmek. Bu amaçla bir gün söylediğini ertesi gün yalanlıyor; hep başkasını hedef gösteriyor; adam değiştiriyor; söylediğiyle yaptığı tutmuyor. Son çırpınışları izliyoruz. Uzun yıllar boyunca yükselen ve devletin tüm kurumlarına tek başına yerleşen, devletle iç içe geçen AKP'nin çöküşü de uzun sürüyor, kendisiyle birlikte çürüttüğü devlet de çöküyor.

Erdoğan'ın yaptıkları sorun çözmek için değil, iktidarda kalmak için. Ekonomiye hakim değiller. İşçi sınıfının ürettiği zenginliği hortumlayan patronlara, tek bir karar uygulatacak durumda değiller. Kitlelerin satın alma gücü zamlarla dibe varmışken bankaların %200-300 kâr etmesi, garantili inşaat ödemelerinin tek kuruluş aksamaması, beşli çeteye vergi affı çıkarılması hep bu nedenle.

Bu nedenle işçi sınıfı, iktidardan bir çözüm bekleme hayaline kapılmamalı. Bir protesto bile yapmayan, toplantı ve kanuşma yapmaktan öteye geçmeyen muhalefetten de beklentimiz olamaz. İşçi sınıfı sadece kendi gücüne, üretimden gelen gücüne güvenmeli.

Erdoğan asgari ücreti kendi keyfinden bu kadar arttırmadı. İşçilerin fabrikalarından çıkıp üretimi de etkileyecek seviyede mücadeleyi yayma çabasını gördüler ve engellemek istendi. İşçi sınıfının bu mücadeleleri olmasaydı bir iki ay rahatlatan zam olmazdı. Artık ücretler, zam öncesinin de gerisinde, pahalılığa karşı işyerinin ötesine geçerek, patronlar sınıfına, patronlar düzenine karşı sınıf mücadelesi gerekli. (25.04.22)

Emekçinin Gündemi

836 Çiğli belediye işçisinin mücadelesi ve Genel-İş 8 No'lu Şube'nin ihaneti

Nisan başında 836 Çiğli Belediyesi şirketi Çibel'de çalışan 836 işçi ücret zamları başta olmak üzere, haklarını almak için greve gitti. Mücadelenin 6'ncı gününde işçiler, onları temsil eden Genel-İş 8 No'lu Şube'nin işçilere danışmadan 3 yıllık sözleşme imzaladığını CHP'li belediyelerde toplu sözleşme belediye yönetimi adına SODEMSEN'nun sosyal medya hesabından Genel-İş İzmir 8 No'lu Şube ile 3 yıllık sözleşme imzaladıklarını öğrendi.

Bu tamamen bir ihanettir ve bu da bir defa daha CHP'nin, iddia edilenin aksine işçi dostu olmadığını ortaya koyuyor. Bu ihanete tepki gösteren işçiler: "Biz 2 yıllık yetki verdik, 3 yıllık değil. Bize sorulmadan anlaşmalar sağlandığı kabul etmiyoruz.

İşçi kazanmadı. Greve devam edeceğiz. Buradan kimse ayrılmaz. Biz bu işe sokakta başladık, burada biter.

Sendika gelip burada konuşsun. Madem imzalayacaktı neden grev yaptık? Diye tepki gösterdi.

İşçiler Şube yöneticilerinin işçileri dinlemeden belediye binasına girmelerine tepki göstererek "Sendika şaşırma, sabrımızı taşırma" sloganları attı ve sendikadan istifa etme tartışmaları başladı.

Ayrıca işçiler hem şube başkanının hem de yönetimin, hem de temsilcilerin istifa

etmeleri talepleriyle sloganlar attı.

Sık sık, "İsyana, grev, direniş", "Gemileri yaktık, geri dönüş yok", "Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz", sloganları atan işçiler, sonunda işbaşı yapmak zorunda kaldıklarını duyurdu.

Genel-İş Merkezi de sosyal medya hesabından yaptığı açıklamada "Çiğli Belediyesi ÇİBEL toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlandı ve grevimiz sonlandı" diye duyurdu.

Temsilcilerin Genel Merkez'in gece sözleşmeyi imzaladığını açıklamasına ise işçiler, bize imzalanmadı denmişti, nasıl imzalanır" diyerek tepki gösterdi.

Ankara Akyurt'ta bulunan Samur Halı işçileri direndi ve kazandı

Akyurt Samur Halı işçileri Türk-İş'e bağlı olan ve fabrikada yetki alan TEKSİF'in 3 yıllık imzaladığı toplu sözleşmesindeki (TİS) yüzde 12'lik zamma tepki göstererek, gerçek enflasyonun yüzde 100'ün üzerinde olduğu bir dönemde yüzde 12'ye 3 yıl imza atılmasının kabul edilemez olduğunu belirttiler. Tepki gösteren 5 işçi ise işten atıldı.

İşçiler geri adım atmayıp sendikanın bu anlaşmayla kendilerini açlığa mahkum ettiğini belirterek sendika değiştirdiler ve BİRTEK-SEN'e

üye oldular. Fabrika yönetimi ise işçileri tehdit etti.

İşten atılan 5 işçi geri işlerine dönme talebiyle fabrika önünde direniş başlattı ve direnişleri başarılı bir şekilde biterek kazandılar.

BİRTEK-SEN sendikası işten atılan işçilerin geri alındığını ve tüm taleplerinin kabul edildiğini açıkladı. (02.09.19)

Yabancı düşmanlığı, işçi sınıfına zarar veriyor

Siyasetçiler, yabancı düşmanlığını körüklüyor, yabancı düşmanlığı arttıkça daha çok siyasetçi aynısını yapıyor. İşsizlik ve pahalılığa inandırıcı, uygulanabilir hiç bir çözüm getiremeyen politikacılar, sığınmacı veya kaçak durumundaki yabancıları hedef gösteriyor; onlar giderse sorun çözülecek diyor. Bu hem yalan

maaş verilerek, savaşın yıllarca uzamasına yol açılırken itiraz etmedi.

Suriye'deki halkın acılarından, göçten, yoksulluktan, her şeyden, Batı gibi iktidarın da sorumluluğu var. Erdoğan, daha savaş başlamadan “açık kapı” siyasetine başlamıştı; kısa sürede Suriye'ye hakim olacağını

patronun kölesi haline getiriyor. İkameti olan şehrin dışındakiler, hem sığınmacı hem de kaçak; çalışma belgesi alamaz. Bu durumda bir iş bulursa sadece kaçak çalışabilir; hiç bir hak arayamaz. Bunlar kimin işine yarıyor; sadece patronların.

Patronlar bu kanunları çıkarttırırken itiraz etmediler. Şimdi de asgari ücret dahil hiç bir hak tanımadan çalıştırdıkları sığınmacıların emeğinden kasalarını dolduran patronların hiç sözünü etmiyorlar.

Geçmişte birlikte, yanyana çalıştığımız Kürt işçileri düşman gösterenler, bugün her milletten sığınmacıları hedef gösteriyor. Elbette işçi, yoksul olanları. Kimse işyeri açan, ticaret yapan yabancılar, karşı değil. Bahaneleri de “vergi ödüyorlar”, oysa Türkiye'de en çok vergi ödeyen işçi sınıfıdır.

Yabancı diye kovulmak istenenlerin bir kısmı, bugünden işçi sınıfının bir parçası oldu. Yarın hak almak için birlikte örgütlenip mücadele edeceğiz. İşçi sınıfı, kendi sınıfına düşmanlıkla kolay yoldan çözüm

önerenlere kanmamalı.(29.04.22)

hem bir tür ırkçılık hem de işçi sınıfı düşmanlığıdır.

Bu gün Suriyeliler gitsin diyen politikacıların hiç biri, hatta sadece bunu konuşanları dahil, Suriye siyasetine karşı çıkmadı. AKP iktidarı, İŞİD veya ÖSO aracılığıyla Suriye'nin petrolünü, zeytinini hatta fabrikalarını yağmalarken hiç itiraz etmediler. Silah taşınarak, militanlara eğitim,

zannetti. Sonra Avrupa'dan para gelecek diye sonra ordunun girdiği yerlerde müteahhitler para kazanıyor diye devam ettirdi. Suriyeliler hiç umurunda olmadı.

Kampların dışında yaşayan sığınmacılar, geçinmek için çalışmak zorunda. Çalışma belgesini, sadece patronu alabiliyor. İktidarın çıkardığı kanunlar bunlar, işçiyi adeta

Siyasetin Gündemi

Ukrayna krizi: ABD emperyalizmi iş başında

Pentagon sözcüsü John Kirby 14 Şubat Pazartesi günü yaptığı açıklamada, "Askeri hareket her an gerçekleşebilir." dedi. Ulusal güvenlik danışmanı Jake Sullivan, "Olimpiyatlar sırasında başlayabileceğini" ilan edecek kadar ileri gitti, hatta Ukrayna topraklarının, büyük şehirlerin ve hatta Ukrayna'nın başkenti olan "Kiev şehrine hızlı bir saldırı'nın işgalini bile çağırıştırdı.

Bütün bunlar, Rus birliklerinin geri çekilmesinin başlangıcı haberi ile Şubat 16 kadar erken bir tarihte reddedilmiş gibi görünüyordu. Yine de, Başkan Biden'in ardından Sullivan, ülkedeki Amerikalıları mümkün olan en kısa sürede, tercihen yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde ayrılmaya çağırıştı.

Acil bir tehdidin kanıtı sorulduğunda Sullivan, kaynaklarını açıklayamayacağını söyledi. Bazı gazetecilerin şüpheciliğiyle karşı karşıya kaldığında, 2003'te Irak'ın işgaline bahane teşkil eden kitle imha silahlarıyla ilgili Amerikan yalanlarına neden paralel çizilmeyeceğini açıklamak zorunda kaldı: "Irak söz konusu olduğunda istihbarat aynı şekilde savaş başlatmak için kullanılmış ve konuşlandırılmıştır. Şimdi bir savaşı önlemeye çalışıyoruz. »

Böylece Rusya, Ukrayna'yı ele geçirmek için bir savaş başlatmaya hazırlanıyor olarak sunuluyor. Ancak Rus ordusunun düzenlediği askeri manevralar Putin'in bir işgale karar verdiği anlamına gelmiyordu. Kremlin lideri, herkesin kaslarını gösterdiği Amerikan emperyalizmiyle bir çatışmaya giriyor. Temmuz ayında 2021'de, Karadeniz'de

Ukrayna da dahil olmak üzere yaklaşık otuz ülkeden gelen kuvvetleri içeren askeri manevralar düzenleyen NATO'ydu.

Mevcut çatışmada Putin, Ukrayna'nın NATO'ya katılmayacağına dair güvence almaya çalışıyor. Öte yandan Amerikan liderliğinin böyle bir taahhütte bulunma niyeti yoktur.

Aksine, politikaları, Rusya'yı çevreleyen eski SSCB devletlerinde askeri varlıklarını güçlendirmektir. Ukrayna'daki bu varlık, Ukrayna askerlerini eğitmek ve eğitmek için gelen Florida Ulusal Muhafız üyeleri olan 150 Amerikan askeri danışmanlarının tahliyesinin açıklanmasıyla kanıtlandığı gibi zaten çok gerçek.

Müttefiklerini, Kanada'yı, Japonya'yı ve Avrupa Birliği'ni sürükleyerek diplomatik ve askeri gerilimi yükseltmekten çekinmeyen, taarruz halinde olan gerçekten de Amerikan emperyalizmidir.

Neredeyse üç aydır Washington yönetimi, dünyanın herhangi bir yerindeki müdahaleyi haklı çıkarması gereken her zaman olduğu gibi kapsamlı bilgi manipülasyonu uğraşılıyor. Bu operasyonla Biden, Afganistan'ın felaket tahliyesinden bu yana, Trump'tan başlayarak Cumhuriyetçi rakipleri onu zayıf bir başkan olarak sunmaktan vazgeçmezken, kamuoyuna karşı kesinlikle yeni bir duruş sergilemek istiyor. Popülerlik derecesi en düşük seviyedeyken,

vaat edilen sosyal reformların hiçbiri ortaya çıkmamış ve enflasyon 1982'den bu yana görülmeyen seviyelere ulaşmış olsa da, Demokrat başkan bu dış siyasi krizi dikkatini dağıtmak ve arkasındaki ulusal birlik refleksini kıskırtmak için de kullanmak isteyebilir. Ancak Biden'in tutumu bu kısa vadeli hesaplamaların ötesine geçiyor. Amerikan emperyalizminin, Irak ve Afganistan'da kısa bir zaman önce olduğu gibi, kapitalistlerinin çıkarlarının talep ettiği her yerde halkının savaşa gitmeye hazır olmasına ihtiyacı var.

Bunun için onu hazırlamak amacıyla, önünde özgürlük ve demokrasiyi tehdit eden rejimlerin olduğuna ikna etmek gerekir ki bu rejimler dünyanın bir ucundan diğer ucuna, Suudi Arabistan'dan Burma'ya kadar Amerikalı liderlerin endişelerinin sözde onları korumak istediği olduğu masasına inandırmaktır...

Bu durum, liderleri bazı çarpıklıklarla bile kendilerini Amerikan diplomasisiyle aynı hizada tutan Fransa gibi diğer Batılı ülkelerin nüfuslarına da uzanıyor. Savaş bu günler için gündemde olmasa bile Batılı liderler, kapitalist krizin onları oraya iteceğinin farkında oldukları için halklarını bunu kötü adamlara, yani Ruslara veya Çinlilere karşı yapmaya hazırlamak isteklidirler. Hiçbir şekilde işçilerin çıkarına olmayan bir savaş bu. (16.02.2022)

İşçi sınıfı kendi çıkarlarını kendisi savunmalı

Siyasetçilerin, seçmenlerin iki veya en fazla üç siyasi guruplaşma içinde yer almasına yönelik çabaları arttı. İktidara karşı olanların; Millet İttifakı veya HDP'nin daha soldaki parti ve guruplarla oluşturacağı birliğe dahil olmasına yönelik çaba var. Ancak gerçekler bu guruplaşmalara uymuyor.

Ekonomik krizin getirdiği işsizlik ve pahalılıktan, düzenin bozukluğundan en çok etkilenen işçi sınıfının çıkarlarını kim savunuyor? İşçi sınıfı, nüfusun ezici çoğunluğu, üreticileri, her şeyin işlemlerini sağlayanlar, her ihtiyacı giderenler demek. İşçi sınıfının çıkarları, sokak hayvanlarının veya zeytin ağaçlarının yanına eklenecek taleplerle savunulamaz.

İşçi sınıfının çıkarlarını ileri sürebilmek için her şeye sınıfsal açıdan bakmak, programını sınıfın çıkarları ekseninde oluşturmak gerekli. Bugün ne yazık ki böyle bir parti yok, ittifak hiç yok.

Millet İttifakını oluşturan partiler, altı benzemez. Tek ortak noktaları iktidar karşıtlığı. Örneğin CHP, elektrik kesintileri sırasında kurallara uymayan özelleştirmeleri gündeme getirip kamulaştırmayı savundu. Özelleştirmelerin baş uygulayıcısı Deva Partisinin başında, ittifak içinde.

İYİ Partinin ekonomi uzmanları, güzel planlar açıklıyor, hepsi patronlara yönelik. İşçilerin çalışma koşulları, uzun çalışma, kaçak çalıştırma, sendikalaşma, verilmeyen, engellenen hakları, kötüleşen yaşam koşulları, işsizliğin yok edilmesi, işçi sınıfının gerçek sorunlarıyla ilgili tek söz etmiyorlar. Çünkü böyle bir bakış açıları, böyle bir dertleri yok, hatta böyle sorunları 24 milyonu aşkın ücretli çalışan insanın her gün yaşadığı akıllarına bile gelmiyor. Çünkü işçi sınıfı açısından, işçinin gözünden bakmıyor, yaşamıyor, düşünmüyorlar. Tıkanan

ekonomik sistem işlerse her şey yoluna girecek deniyor.

İşçi sınıfı için bu çözüm değil. Herkes ekonomi daha iyi iken bile işçilerin aynı sorunları her gün yaşadığını, bu güne patronların bilerek adım adım uyguladıklarıyla geldiğini biliyor. Bu nedenle krizden şu veya bu yolla çıkmayı savunmaları, işçi sınıfının çıkarlarını savdukları anlamına gelmiyor.

Başta CHP olmak üzere hiç bir muhalif partinin, toplumda belirleyici güç olan işçi sınıfını örgütlenmeye, üretimden gelen gücünü kullanarak, yolsuzluk yapmakla suçladıkları iktidarı destekleyen patronları dize getirecek mücadeleye çağırılmaması, gerçek yüzlerini gösteriyor. İşçilerin, kendi sınıf çıkarları temelinde düşünmesini, örgütlenmesini, taleplerini ileri sürmesini istemiyorlar. İşte esas gerekli olan budur. (25.04.22)

Kadın haklarına bir kısıtlamanın hazırlığı mı?

Kadın cinayetleri azalmadan sürerken, bu alanda çalışma yapan önemli derneklerden birinin kapatılmasına ilişkin dava açıldı. Daha önceki şikayetler davaya dönüştürülmezken, nafaka ödemediği için üç ay hapse giren birinin şikayetinin bu kez davaya dönüştürülmesi, atılacak başka bir adımın hazırlığı olabilir.

İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmadan önce de benzeri olmuştur.

İstanbul Sözleşmesi'nden çıkıldı ancak, bu sözleşmeye uygun olarak çıkarılan kanun yürürlükte, uygulanmaya devam

ediyor. Kadınlar bu kanun çerçevesinde erkek şiddetinden korunmaya çalışıyor, polis işlem yapıyor, mahkemeler ceza vermeye devam ediyor. Bu nedenle istenen amaca ulaşılamadı denebilir.

İktidarda kalma amacıyla demokrasi paketi açıklayan, ertesi gün aynı amaçla paketi rafa kaldıran AKP'nin gelecek adımı, uygulamadaki kanunu kaldırmak olabilir. Kapatma davası, bu adımın hazırlığı olabilir.

İşsizlik, yoksullaşma, kriz ortamı, genel olarak şiddeti attırdığı gibi kadına yönelik şiddeti daha da arttırdığı bilinen

bir gerçek. Kadınları öldürülmekten korumak için ek düzenlemeler gerekirken, gericilerin oyunu almak amacıyla tam tersinin yapılması, iktidar çevrelerinin kadınları nasıl önemsemediğinin gösteriyor.

Yaşananlar şunu da gösteriyor; kanunlar, kurallar, kurumlar, gerçek çözüm olamıyor. Çözüm kadınların güçlenmesinde, iş sahibi olarak kimseye muhtaç olmadan kendi ayakları üzerinde durmasında, kendisi için en doğru olanı anlayıp uygulamasında. Birlik olup mücadele etmesinde. (26.04.22)

Uluslararası Gündem

Avrupa Birliği

Cephe birliği ve farklı çıkarlar

24 ve 25 Mart'ta Brüksel'de düzenlenen Avrupa Konseyi sırasında, Avrupa Birliği'ne (AB) üye 27 ülkenin temsilcileri Ukrayna'daki savaşın sonuçları konusunda ortak pozisyonlar belirlemeye çalışacaklardı. Çoğu alanda, çok genel niyet beyanlarının ötesine geçmeyi çok zor buldular.

Enerji fiyatlarındaki artışı sınırlamaya çalışmak için bulunan çözüm, ortak gaz satın almak olacaktır.

Gerçekte, bu oybirliği olmaktan uzaktır. Almanya Başbakanı Olaf Scholz, "Almanya ve diğer ülkeler herhangi bir müdahalecilik konusunda çok şüpheli olmaya devam ediyor, fiyatlar üzerinde kalıcı bir etki yaratmadan tedariklerimizi tehlikeye atma riskiyle karşı karşıyayız" dedi.

Ayrıca şüpheliler arasında Hollanda Başbakanı Mark Rutte, Avrupa pazarının "karmaşık olduğu ve bölgeler arasında büyük farklılıklar bulunan binlerce sözleşmeyi, yüzlerce oyuncuyu kapsadığı" konusunda ısrar etti.

Avrupa pazarında toptan satış fiyatının sabitlenmesi başka bir çatışma konusudur. Macron, nükleer kaynaklı elektriği daha fazla hesaba katmak için elektriğin toptan satış fiyatını doğal gaz fiyatından ayırmanın gerekli olduğunu söyledi.

Böyle bir değişiklik elbette büyük bir nükleer filoya sahip olan Fransa'ya ve o zamana kadar kendisine oldukça düşman olan Almanya'ya çok daha az fayda sağlayacaktır. Ve hiçbir şey, gaz fiyatlarındaki artışa

rağmen, bunun değiştiğini göstermiyor.

Son olarak, Avrupa Konseyi, önümüzdeki on yıl boyunca AB'nin savunma ve güvenlik politikasının ana hatlarını tanımlaması gereken bir metin olan "stratejik pusula" yı kabul etti.

AB Dışişleri ve Güvenlik Yüksek Temsilcisi bunu büyük bir dönüm noktası olarak gördüğünü iddia etti. Gerçekte, dağ bir fare doğurdu: ortak bir ordu öngörmekten uzak olan belge, kendisini "2025 yılına kadar" 5.000 askerden oluşan hızlı bir dağıtım gücü öngörmekle sınırlandırıyor.

Doğru, devletler askeri harcamaları artırmayı kabul etti. Ancak, her biri bütçesini ve kararlarını kontrol altında tutarken, ortak bir pusula yoktur ve çıkarların karşıtlıkları hızla devralır.

Almanya ordusunu daha iyi donatmak için yüz milyar avro ilan ederse, Amerikan F35 savaş uçakları, Boeing'den P8 deniz devriye uçağı satın alacak. Bu, örneğin ünlü Dassault Rafale gibi Avrupa ekipmanlarını küçümsemektir.

Ortak bir kimliğe yol açmaktan çok, her kriz az çok şiddetlenen bir iktidar mücadelesine yol açar. Enerji meselesinde veya savunma meselesinde, Avrupa Birliği üye devletleri sürekli olarak ulusal çıkarlarını, yani en güçlü kapitalistlerinin çıkarlarını tatmin edecek tavizler bulmalıdır.

Onlar için Avrupa Birliği, birbirleriyle savaşmaktan asla vazgeçemedikleri bir arenadır.

Ukrayna'daki savaşın sonuçları bu çıkarları giderek farklılaştırabilir. (30.03.2022 LO)

Fransa

Ne Macron Ne de Le Pen! Kendi öz mücadelemize güvenelim

Neticede ikinci turda bir kez daha Marine Le Pen ile Emmanuel Macron karşı karşıya gelecek. Her ikisi de işçi sınıfının düşmanıdır, kimlikleri bunu doğrulamaktadır.

Marine Le Pen hiçbir zaman iktidarda olmadı, bu da ona bazı halk çevrelerinde iyi bir puan kazandırdı, çünkü kitleler hükümetteki sol partilerin inkarları ve ihanetlerinden öğrendi.

Ancak Le Pen halk seçmenlerinin oylarını kazanmak için yaptığı kandırmaların ardında, o bir burjuva, kapitalist toplumun savunucusudur. Partisi, bugün gölgesinde polis ve ordudan faşist kardeşlikler bulunan, Fransız Cezayir ve OAS taraftarlarının mirasçısıdır.

Toplumsal mücadelelerin yoğunlaşması durumunda burjuvazinin devlet aygıtına yardımcı olarak hizmet etmeye çağrılacak ve işçiler için de can düşmanlarıdır.

Le Pen'in göçmen karşıtı demagojisi şimdiden işçileri bölmeyi, onları birbirine düşürmeyi ve böylece onları zayıflatmayı amaçlıyor. İktidara gelirse, bunu tüm selefleri gibi en zenginlerin çıkarına ama daha da otoriter ve gerici bir şekilde uygulayacaktır.

Karşısında ise işçileri ve yoksulları aşağılamasıyla, paranın gücünden gelmeyen her şeyi küçümsemesiyle, sosyal sınıfının karikatür derecesini temsil eden eski bankacı Macron var. Referansları Élysée Sarayındaki yıllarıdır.

Tüm "reformları" emekçilere, emeklilere ve

işsizlere çok fazla darbe vurdu.

Samimiyete yakın bir iğrenç davranışla işçi sınıfına "kan ve gözyaşı" vaat ediyor. Macron, aşırı sağın yükselişine karşı bir siper görevi görüyor deniyor.

Bu bir yalandır ! Beş yıllık görev süresi onu güçlendirdi. İşçi sınıfındaki Macron nefreti, en şaşkın seçmenleri Le Pen'in kollarına attı. Macron'un yeniden seçilmesi faşist güçleri yok etmeyecek, tam tersine! Bunlar orada, Macron'u giderek daha fazla sağa doğru itecek olan güçlendirilmiş bir güç bulacaklar. İşçiler, müstakbel zalimlerini oylarıyla desteklemek zorunda değiller!

Bana oylarını veren seçmenlere teşekkür ediyorum. Böylece işçi kampına ait olduklarının farkında olduklarını ifade ettiler. Ne kadar azınlık olursa olsun, bu seçmen, devrimci komünist akımın hala var olduğunu göstermiştir; kadınların ve erkeklerin toplumsal devrim programını, yani emperyalist büyük burjuvazinin dünya üzerindeki diktatörlüğünü devirmeyi, onun yerine bugün sömürülen, ezilen işçilerin demokratik iktidarını geçirmeyi sürdürmeleri önemlidir.

Bu ikinci turda, emekçi seçmenlerden veba ile kolera arasında seçim yapmaları isteniyor. Kendi adıma bu seçimi reddediyorum ve hem Macron'u hem de Le Pen'i reddetmek için boş oy kullanacağım! Kim kazanırsa, cesaretini kırmaya ve başını eğmeye gerek yok.

Aksine ! İşçilerin gücü sandıkta değil, kendi mücadelelerindedir. Élysée'de bir düşmanları olacağına farkında olmalılar.

Ekonomik kriz, Ukrayna'da devam eden savaş ve spekülasyondaki artış gibi tüm sonuçlarıyla hızlanarak her geçen gün kötüleşiyor. Kapitalist ekonomi, işçi sınıflarının kaçınılmaz olarak kurbanları olacağı bir kaosa batıyor.

Ukrayna'daki proleter kız ve erkek kardeşlerimiz bugün bombalar altında ölüyorlar; Rusya'dakiler de istemedikleri ve çıkarlarının olmadığı bir savaşın içindeler. Afrika kıtasının yoksul kitleleri, artan gıda fiyatlarıyla açlığa itiliyor.

Ama burada, dünyanın en zengin ülkelerinden biri olan Fransa'da büyük burjuvazinin bizim için hazırladığı geleceğin de aynı olduğunu söyleyelim. Geleceğimiz cumhurbaşkanlığı seçimi maskaralığına bağlı değil. Yoksul kitlelerin, büyük burjuvazinin kendilerine karşı yürüttüğü toplumsal savaşa etkin bir şekilde tepki verme kapasitesine bağlıdır.

Bu mücadelede belirleyici rol proletaryaya, ekonomiyi çalıştıranlara ve toplumu işletenlere ve aynı zamanda onu değiştirebilecek olana aittir. Patronları, büyük burjuvaziye ve onların siyasi uşaklarını ancak işçilerin mücadeleleri geri püskürtecektir. Geleceğimiz hepimize bağlıdır! 12.04.2022

Biden Avrupa'da: Emperyalizmin liderinin oyunları

Joe Biden, Polonya'daki ABD üslerini ziyaret etmeden önce 24 Mart'ta NATO zirvesine katılmak üzere Atlantik' i geçti.

Aynı zamanda Dışişleri Bakanı Anthony Blinken, İsrail'de Suudi Arabistan ve diğer Orta Doğu ülkelerinin liderleriyle görüşüyordu. Her ikisinin de aynı amacı vardı: ABD'nin belirleyici olduğu ittifakları pekiştirmek.

ABD, Ukrayna'ya teslim edilen silahların en büyük kısmını tedarik ve finanse ediyor.

Amerikalı danışmanlar Ukrayna ordusunu ve milislerini eğitti. Avrupa askeri üslerinde bulunan Amerikan birliklerindeki asker sayısı da 100.000'e yükseltildi ve bunların 40.000'i Ukrayna sınırındaki ülkelerde konuşlandırıldı.

Dahası, ABD Rusya'ya karşı en ağır yaptırımlara karar verdi. Bunu daha kolay yapabilirler, çünkü ABD, Almanya ya da İtalya'nın aksine, gaz veya petrol arzları için o ülkeden bağımsızdırlar.

Aksine, Rus gaz ambargosu Amerikan petrol tankerleri için bir nimettir. Amerikan otomobil üreticileri gibi diğer kapitalistler için Rusya pazarı, Alman veya Fransız meslektaşlarıyla aynı öneme sahip değil.

Müttefikler olmasına rağmen, ABD, Fransa ve Almanya, çıkarları birbirinden ayrılan emperyalizmlerle rekabet etmeye devam ediyor.

Bu hareketle Biden müttefiklerine baskı yapmaya başladı. ABD, onları askeri bütçelerini ve NATO finansmanındaki paylarını keskin

bir şekilde artırmaya zorlamak istiyor.

Gerçekten de, eğer durum ve güç dengesi Macron ve Scholz'u, çetenin lideri olan Putin karşısında takip etmeye zorlarsa bile, "sözlerin ve eylemlerin tırmanmasından kaçınmanın" gerekli olduğunu tekrarlayarak kısıtlamalarını gösterme fırsatını da kaçırmazlar.

Bu, Biden'in Rus işgali korkusunun güçlü olduğu Polonya'daki hakim ruh haline kapıldığı zaman görüldü. Putin'e "kasap" dedikten sonra şöyle dedi:

"Bu adam iktidarda kalmaz. " Maiyeti bile bunu kesin olarak inkar etmek zorunda kaldı.

Gerçekten de, Putin'i kana susamış bir diktatör olarak kınayan tüm siyasi ve medya kampanyasına rağmen, bir deli olarak bile olsa, Batılı liderler bir sonraki duyuruya kadar onunla konuşmak zorunda kalacaklarını biliyorlar.

Düşüşünü dilemeye gelince, Rusya'nın geniş topraklarında düzeni sağlayabilecek baskıcı bir rejime ihtiyaçları var.

Onu yıkmak istemiyorlar, ancak onu mümkün olduğu kadar elverişli bir uzlaşmayı kabul etmeye zorlayacak kadar zayıflatmak istiyorlar.

Aynı zamanda, Blinken'in Orta Doğu'ya gitmesi de bölgesel müttefiklerle bağları güçlendirmeye çalışmak gibi aynı amaca sahipti.

ABD tarafından kitlesel olarak silahlandırılan İsrail, Suudi Arabistan ve Arap

Emirliklerinin liderleri Putin'in Rusya'sını eleştirmek ve özellikle yaptırım uygulamak konusunda isteksizler.

Türkiye, Çin veya Hindistan gibi, bu ülkeler de Amerikan hegemonyası karşısında belli bir manevra özgürlüğünü korumak için hem ticari bağlar hem de siyasi nedenlerle Rusya ile bağlarını koparmak istemiyorlar.

Amerika Birleşik Devletleri için Ukrayna'daki savaş da ittifaklarını sıkılaştırmak için bir fırsat. Şimdilik amaç

Rusya'nın nüfuzunu sınırlamak, ancak yarın aynı ittifaklar daha küresel bir çatışmanın, hatta genelkurmayların öngördüğü savaş senaryolarının bir parçası olan küresel bir çatışmanın parçası olarak hizmet edebilir de. (30.03.2022 LO)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Lutte Ouvriere adayı Natalie Artaud'un seçimlere niye katılıyoruz açıklaması

Neden devrimci komünistim?

Ben komünistim çünkü kar ve kapitalist mülkiyet yarışının bize karşı olduğunu düşünüyorum. Bizi sömürüye, eşitsizliğe, krizlere mahkum ediyorlar.

Bizi gezegenin büyük bir kısmının yok olmasına, uluslararası gerilimlere, rekabete ve savaflara mahkum ediyorlar. Ve sonra gezegeni yok ediyorlar, çünkü zenginlikler sınırsız sömürülüyor, çünkü piyasa ekonomisi insanların ihtiyaçlarını karşılamak için değil, azınlığın servet biriktirmesi için tasarlandı.

Ve her şey rekabet yasalarına ve pazara tabi olduğundan, şirket çapında hiçbir şey organize edilmez, koordine edilmez, planlanamaz ve bu duyulmamış bir karmaşadır.

Kapitalist toplum muazzam bilimsel ve teknik olanaklar geliştirmiştir. Bu üretim araçları üzerinde mutlak güce sahip olan burjuvazi, onları insanlığın hizmetine sunamaz.

Eh, işçiler bunu yapabilecek kapasitedeler, çünkü sistemin tam merkezinde yer alıyorlar ve toplu olarak çalışmasını sağlamakta ilgilmiyorlar.

Komünizmin amacı işçilerin siyasal iktidarı ele geçirmeleri ve büyük kapitalist grupları kamulaştırmaları, tüm ekonomiyi toplu ve demokratik olarak yönetmeleridir. Bu seçimler yoluyla yapılmayacaktır, çünkü seçimler

kapitalist sömürü ve tahakkümle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez. Buna veya savaş karşıtı önlemlere karşı çıkmak için bile gösteriler, grevler, fabrika işgalleri, hatta ayaklanmalar gereklidir.

Öyle mücadeleler içindedir ki işçiler iktidarı ele geçirmeleri gerektiğinin farkına varabilirler. Bunlar toplumu her zaman derinden dönüştüren devrimlerdir. Bu geçmişte de doğrudur, yarın da doğru olacak.

Devrimci, neden başkanlığa aday oluyorum?

Cumhuriyet Başkanının sandalyesine oturmaya aday değilim, bundan daha fazlasını istiyorum: Tüm toplumun değişmesini istiyorum, çünkü kapitalizm devrilmeli! Bu, Élysée Sarayı'nın tepesinden değil, iş dünyasının ve ayaklanan gençlerin kolektif mücadelelerle kar ve kapitalist mülkiyet hukukuyla savaşacağı aşağıdan yapılacaktır.

Üretken sistemin merkezinde oldukları için, işçiler bu mücadeleye yalnızca sömürüyü geri almak için değil, bu kar yarışını ve eşitsizlikler, adaletsizlikler, geri kalmışlık ve barbarlık alayını durdurmak için öncülük ediyorlar.

Ancak bir ön koşul var: işçilerin kamplarının gücüne olan

güvenini yeniden kazanmaları, kendilerine bir parti ve bir sınıf politikası vermeleridir. Ve eğer seçimler kaderimizi değiştiremezse, bu partinin ve bu politikanın kendisini ifade etmesine izin veriyorlar.

İşçilerin, işsizlerin, gençlerin, bu toplum tarafından ayaklanan herkesin siyasi alanı işgal etmesi gerekiyor. Kapitalizmden başka ufuk tasavvur etmeyen burjuva siyasetçilere bırakılmamalıdır.

İşçiler bana oy vererek, kapitalist sınıfın bizi sömüren ve tüm serveti emen ihtiyaçlarının, çıkarlarının tam tersi olan ihtiyaçlarını, çıkarlarını onaylayacaklar.

Tüm toplumun çalışmasını sağlama gururunu teyit ederek kendilerini görünür kılacaklardır. Büyük patronlarla ve finansörlerle yüzleşme gereğini doğrulayacaklar. Bunu yaparken, ana şeyi hazırlayacaklar: kapitalizmi yok etme umuduyla gelecek mücadeleler.

Mücadele programım

İşsiz 3,5 milyondan fazla insan var ve Macron işsizlik rakamlarından memnun! Ve aslında, birbirini izleyen tüm politikacılar kitlesel işsizliği ve güvensizliği kabul ettiler, çünkü işçi sınıflarının kadınlarını ve

erkeklerini pek umursamıyorlar. Yani bunun tam tersi, hedefimiz sıfır işsizlik olmak zorunda. Geçimini sağlayabilmek herkes için bir zorunluluktur.

Sıfır işsiz, mevcut işi ortaklaşa paylaşarak, ücretlerde bir düşüş olmadan ve yeni faydalı işler yaratarak mümkündür ; ve hastanelerde, huzurevlerinde veya eğitimde silah eksikliğini gördüğünüzde, yaratmanız gerekir.

Ve elbette, ücretlerde, ödeneklerde ve emekli maaşlarında genel ve büyük bir artış gereklidir. Ve ihtiyaç duyulan kırıntılar değil, ayda 300, 400, 500 avroluk artışlar. Enflasyondan kaynaklanan faydayı kaybetmemek için işçilerin gelirlerinin fiyatlardaki reel artışı takip etmesi gerekmektedir.....

Yaşamamız için neyin gerekli olduğunu iddia edelim: tüm toplumu tersine çeviririz, esasız, küçük olmak için hiçbir neden yok! Eğer patron yaşamamızı bırakmaya hazır olduğunu neye göre sebep olursak, ölümsüzleri feda kalmaya devam edeceğiz.

Tersine akıl yürütmek gerekiyor. Toplum önce iş dünyasının ihtiyaçlarına cevap vermeli ve bu, işverenlere "ne pahasına olursa olsun"! Ve eğer kapitalist sistem buna muktedir değilse, devrilmeli!

Benim programımın seçmeni yemleyip çöpe atması gereken bu seçim programlarıyla hiçbir ilgisi yok çünkü Medef (Fransız Patronlar örgütü) buna karşı çıkıyor. Bu, iş dünyası için büyük işverenlerden ve

hükümetten bir güç dengesi yoluyla koparılması gereken bir dizi hayati hedeftir.

Bu güç dengesinde, işçilerin kontrolüne olan talep belirleyici bir rol oynayacaktır: işletmelerin hesaplarında ne kadar para olduğunu bilmek, marjları, karları ve bunlardan yapılan kullanımı bilmek gerekir.

Bu gerçek demokrasi olurdu: şirketleri yönetenlerin tercihlerine ve önceliklerine karar verebilmeleri.

Hareket özgürlüğü!

Başkanlık kampanyasının başlangıcını alan gerici, göçmen karşıtı, ırkçı demeyecek yönelimin aksine, göç etmek zorunda kalan kadın ve erkeklere "hoş geldiniz" demekten gurur duyuyorum.

Belarus ve Polonya sınırında kitle halinde olan kadın ve erkeklerin, Calais'te bulunanların, Manş Denizi'ni kendi tehlikeleriyle geçmeye çalışanların kampının, işçi kampının ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünen az sayıdaki adaydan biriyim. Tehdit olarak sunulmaları benim için dayanılmaz....

Ben de kendimi bu işçilerin bakış açısına koydum. Neye ihtiyaçları var? Ya ülkenin dilini konuştukları için ya da orada destek bulacakları ve orada iş bulabileceklerini düşündükleri için hareket edebilmek, sınırları aşabilmek ve gitmeyi seçtikleri yere yerleşebilmek. Hareket ve kuruluş özgürlüğü, tüm işçilerin elinden alınması gereken haklar arasındadır.

Sınırlar sadece en fakirler için, gerçekte işçiler için vardır, çünkü büyük bir cüzdanınız olduğunda, milyoner olduğunuzda, sınırı geçmek basit bir idari formalitedir. Kollarını açarak karşılanıyorlar! Hiç kimse Katar emirine göçmen demedi, onun için büyük Paris otelleri her zaman açık.

Bu nedenle, hareket ve yerleşim özgürlüğü talep etmeli ve kardeş olarak evlerinden sürülen bu kadın ve erkekleri ağırlamaya hazırlanmalıyız, çünkü çoğu yarın mezbahalarda veya şantiyelerde kesim hatlarında çalışacak.

Onlar bizim acı çeken kardeşlerimiz olacaklar ve onlara nasıl hitap edeceğimizi bilirsek, onlar bizim savaş kardeşlerimiz olacaklar ve şüphesiz tecrübeleri ve cesaretleriyle değerli güçler olacaklar.

Ne tür bir parti gerekiyor?

İktidara geldikten sonra "ceketlerini teslim ettikleri" için tüm siyasetçilerin çürümüş olduğu duygusu, işçi sınıflarını siyaseti, militanlığı ve ister siyasetçilerin partileri olsun, ister İşçi Mücadelesi gibi eylemcilerin partileri olsun tüm partileri reddetmeye yöneltmiştir.

Bebek banyo suyuyla birlikte dışarı atılmamalıdır. Burjuva partilerinin, savundukları sistem gibi, yükselişlerin pick-up'ları olması şaşırtıcı değildir. Bundan çıkarılacak tek sonuç, toplumu değiştirme ihtimali olan işçilerin kendilerini kendi partilerinde örgütlemeleri gerektiğidir.

Güncel... Güncel... Güncel...

İklim: Sermaye gezegeni tehlikeye atıyor

4 Nisan Pazartesi günü, IPCC (Hükümetler arası İklim Değişikliği Paneli), iklim değişikliğinin sonuçları, insan faaliyetleri tarafından bozulan ve özellikle sera gazlarının atmosfere salınmasıyla ilgili altıncı değerlendirme raporunun son bölümünü bildirdi.

Şimdiye kadar, gezegenin her yerinden gelen bu bilimsel uzmanların uyarıları etkili olmadı. Her rapor bir öncekinden daha alarmcıdır ve bu da iyi bir sebepten dolayıdır, çünkü dünyadaki durum daha da kötüleşmeye devam etmektedir.

Bu uzmanlar, bu kirli atıkların neden olduğu iklim bozulmalarının artık onları durdurmanın mümkün olmayacağına inanıyor.

Bu kötü etkiler ancak devletlerin ve çokuluslu şirketlerin davranışlarında köklü bir değişiklik olması durumunda sınırlandırılabilir. Fakat bugün, dünden daha fazla gezegenin yöneticilerinden bir şey beklemek gerçekçi ve mantıklı mı? Hava zehirlenmesinin, denizlerin kirlenmesinin vb. neden olduğu iklim kuralılaşmasıyla mücadele eden ilk büyük uluslararası

konferans, yirmi beş yıl önce, 1997'de Japonya'nın Kyoto kentinde gerçekleşti.

Dünya liderleri daha sonra radikal değişim sözü verdi... ama 2012'ye bakıyoruz. 2012 yılında, gözlem zaten her şeyin daha da kötüye gittiği idi. 2015'te, yeni anlaşma, aynı zamanda "tarihi", Paris Anlaşmasıydı, ancak o da daha fazla sonuç vermedi.

1980'den bu yana BM eylemleri için referans görevi görmesi beklenen IPCC raporları, BM'nin kendisinden daha fazla hizmet etmedi. Fakat en azından, Dünyanın yüz milyonlarca sakinleri için, hatta tüm insanlık için yaşamı koruma sorunlarını ortaya koyma haklarını gündeme getirdi.

Bu amansız yıkımın tek bir nedeni var: ekonominin bir avuç son derece zengin milyarderlerin sahip olduğu dünyanın güvenliğinin onların elinde olmasıdır.

Gezegenin devletleri tarafından destekleniyorlar, hepsi de onların hizmetindedir ve kararlarını yalnızca kendilerinden bekleyebilecekleri karlara göre veriyorlar.

İklim konusu hakkında her şeyi biliyorlar, ama akşam, lüks villalarda güzel hayat yaşıyorlar; ve de sabah, uygulayıcıları kendi finansal kazanç sonuçlarını bekliyorlar. Uygulamaların gezegene "ne pahasına olursa olsun" siyasetini uygulamaktan çekinmiyorlar. Ölümcül kar yarışı tüm üretim dallarında etkilidir. Onlarca yıldır havanın korunması için hayati bir alan olarak tanımlanan ormanlar, yüz binlerce hektarın yok olduğunu gördü.

Dünyadaki büyük orman katliamları Amerikan, Fransız, Alman, Kanada, Yeni Zelanda, Avustralya şirketlerinin eseridir. Yıkılan ülkeler var, Büyük sermaye sahiplerinin istediklerini yapma hakkına sahip oldukları bu anarşik ekonominin diğer sektörlerinde atmosfere verilen zarar ve denizlerin kirliliği daha da kötüleşiyor. İklimi ve gezegeni korurken insanlığın ihtiyaçlarını karşılamak için ekonominin küresel ölçekte, işçilerin denetiminde planlanması ve iktidarı ele geçirmeleri gerekir. (06 Nisan 2022 LO)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.